Adam

Adam

Să începem chiar cu istoria lui Adam şi să încercăm a stabili cauza prăbuşirii întâiului său născut. „Veţi fi ca Dumnezeu" îi promisese şarpele Evei; şi bărbatul a urmat soţiei sale, cedând în faţa unei perspective atât de tentante. Ce s-a aflat la originea căderii lor? Neascultarea: un act de neas-cultare faţă de Cuvântul clar şi categoric al lui Dumnezeu, o neascultare conştientă faţă de aceste cuvinte pe care ei le cunoşteau foarte bine pentru că le înţeleseseră perfect. Cât despre noi, trebuie să fim convinşi că orice neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu - chiar dacă, la un moment dat, s-ar putea crede că viaţa noastră îşi urmează cursul ei normal - nu ne va aduce decât suferinţă, iar aceasta nu se va răsfrânge numai asupra noastră. Neascultarea noastră poate avea ca efect însăşi neascultarea urmaşilor noştri. Vreau să subliniez că neascultarea este cauza naufragiului atâtor familii creştine. De asemenea, nu pot decât să vă implor pe voi care îl iubiţi pe Stăpânul vostru şi, de asemenea, pe copiii voştri, să luaţi bine seama la cuvintele Domnului şi să vă supuneţi întru totul voii Sale. Numai aşa veţi putea fi convinşi că vă aflaţi pe calea cea bună.

Să căutăm acum raţiunea neascultării primilor noştri părinţi. Eu o atribui îndoielii introduse de Diavolul: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?" Trăim într-o epocă în care oamenii găsesc că este ceva foarte normal să critice totul. De aceea avem mare trebuinţă ca Domnul să ne păstreze inimile într-o atmosferă de deplină încredere în El şi în Cuvântul Său, pentru ca nimic şi niciodată să nu ne clintească de pe temelia unei credinţe sănătoase.

Ştim bine că Sfânta Scriptură ne recomandă să fugim de unele lucruri: „Fugi de poftele tinereţii" (2 Timotei 2.22); „Fugiţi de închinarea la idoli" (1 Corinteni 10.14); „Fugiţi de desfrânare" (1 Corin-teni 6.18); „Tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri" (1 Timotei 6.11), însă din cât cunosc eu, nu ni se spune nicăieri să fugim de Diavolul. Dimpotrivă, el este cel ce va trebui să fugă de noi dacă îi ţinem piept: „împotriviţi-vă Diavolului, şi el va fugi de la voi" (Iacov 4.7). „Dacă noi rămânem tari în credinţă", bine ancoraţi în Scripturi, el nu va reuşi să ne zdruncine credinţa, Diavolul fiind autorul oricărei îndoieli privitoare la Cuvântul lui Dumnezeu.

Şarpele a ştiut să pună înaintea Evei o momeală deosebit de atrăgătoare: „Veţi fi ca Dumnezeu!" Procedând astfel, el îi promite un loc mai înalt decât cel ce-i fusese acordat. Nu vedem noi oare şi astăzi pe mulţi dintre contemporanii noştri depunând eforturi asemănătoare ce vizează, dacă nu propria lor înălţare, cel puţin aceea a copiilor lor? Şi numeroşi creştini cad în acest laţ al Diavolului. Iată-ne, aşadar, antrenaţi de cerinţele vieţii moderne. Bunicii noştri se mulţumeau să aibă un apartament simplu, dar noi dorim o casă frumoasă; ei mergeau pe jos, noi vrem maşină la scară; ei se mulţumeau cu preşuri făcute din stofe uzate, noi dorim covoare persane. Poate că-mi veţi reproşa: „Bine, dar vremurile s-au schimbat!" De acord, numai ca altădată „erau uriaşi pe pământ" în domeniul spiritual, oameni pe lângă care „noi suntem ca nişte lăcuste." În timpul nostru, fiecare caută „să-şi menţină rangul", astfel că şi creştinii se străduiesc să ţină pasul cu ceilalţi. Şi totuşi, Dumnezeu a găsit cu cale să facă o anumită deosebire plasând pe fiecare om într-un loc anumit. Adam şi Eva, dorind să ocupe o poziţie mai înaltă ca aceea pe care le-o atribuise Dumnezeu, au cauzat pierzarea lui Cain şi moartea lui Abel.

Găsim în Noul Testament şi explicaţia acestei fapte sângeroase: „Şi de ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte" (1 Ioan 3.12). Cain era gelos pe fratele lui: „Cine poate sta împotriva geloziei?" (Proverbele 27.4) Să punem mâna pe Biblii şi pe o bună concordanţă şi să citim tot ce are să ne spună Dumnezeu în privinţa aceasta şi în special cu privire la acest pasaj: „Acolo unde este invidie şi ceartă este tulburare şi tot felul de fapte rele" (Iacov 3.16). Suntem invitaţi de Duhul Sfânt „să lepădăm orice invidie" (1 Petru 2.1), pentru că gelozia a ruinat nu puţini copii ai lui Dumnezeu.

Când Eva a cules fructul oprit, ea se gândise prea puţin la roada deosebit de amară ce i se pregătea şi care, dintr-o singură lovitură, avea s-o lipsească de cei doi fii ai săi.

Să avem mare grijă şi să nu ne angajăm cu uşurătate şi indiferenţă pe o pantă atât de primejdioasă al cărei rezultat ar putea însemna ani lungi de suferinţe şi frământări pentru noi şi pentru copiii noştri.

Iată şi o altă aluzie a Scripturii care ne face să înţelegem că lucrurile nu mergeau bine în familia lui Adam. Geneza 4.1 indică lămurit că Eva a fost aceea care a găsit un nume pentru copilul ei. La fel se procedează şi în zilele noastre, însă părerea mea este că aceasta nu corespunde voii lui Dumnezeu. „Un fleac!" va spune cineva. Dar să ne amintim că tot Eva a fost aceea care 1-a împins pe Adam pe drumul care i-a adus căderea, iar aici se pare că tot ea are rolul conducător în treburile casei. însă în capitolul următor - 5.3 - la naşterea lui Set, lucrurile s-au schimbat: „La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul şi asemănarea lui, şi i-a pus numele Set." Cei doi soţi au învăţat lecţia, Adam ocupând acum locul care i se cuvenea.

Care era locul rânduit pentru el? Dar pentru Eva? La întrebarea aceasta, 1 Petru 3.4-6 ne dă răspunsul: „...un duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu. Astfel se îm-podobeau odinioară sfintele femei care nădăjduiau în Dumnezeu şi erau supuse soţilor lor, ca Sara, care asculta pe Avraam şi-l numea domnul ei." Pe de altă parte, li se recomandă tinerelor femei şi mame „să fie gospodine la casa lor" (1 Timotei 5.14). Cuvântul grecesc folosit aici este foarte interesant: este singurul pasaj în care apare şi, pentru a-l traduce literal, ar trebui să spunem: „să fie stăpâna casei." Termenul corespunzător se regăseşte de 12 ori (toate acestea în primele trei Evanghelii) şi se traduce prin „stăpânul casei", o aluzie la capul familiei. Versetul cu pricina din epistola către Timotei a fost redat minunat prin parafraza următoare: „Ele îşi guvernează casa cu o suvera-nitate asemănătoare aceleia a unei regine fără a afecta cu ceva suveranitatea regală a stăpânului casei." Aşadar, bărbatul şi femeia conduc împreună micul domeniu ce le-a fost încredinţat că un rege şi regina sa. Revenind la subiectul de mai înainte, să încercăm a întrezări ceva în unitatea de gândire şi acţiune a părinţilor lui Set la naşterea acestuia: pasajul din 4.25 părea că o contrazice, însă el este completat de 5.3. Probabil că o asemenea unire a lipsit ani îndelungaţi din respectiva familie. Eva guverna casa, dar fără a se supune soţului ei, cum arată pasajul din 1 Petru 3. Lecţia însă a fost învăţată şi roadele nu au întârziat să se arate: Set este primul din această lungă listă a posterităţii femeii al cărei punct culminant avea să fie Hristos, glorioasa „sământă a femeii" care avea să zdrobească capul şarpelui.

Deoarece abordăm acum chestiunea plăcutei armonii existente între tată şi mamă, să amintim în treacăt de aluziile pe care le face în acest sens cartea Proverbelor: din cele paisprezece pasaje ce pomenesc mama, nu mai puţin de douăsprezece prezintă alături pe tata şi pe mama.